

Panun rakinoita

Nyky aika kamppailee monen vaikeasti ratkaistavan ongelman kanssa. Niitä on, kuten sanottu, monialta, eikä niiden arvojärjestystä ole helppo määrätä. Kysymys jokapäiväisestä leivästä on kysymys n:o 1. Mutta oli aika melkein minkäläinen hyvänsä, ”panem et circense” — leipää ja huvituksia — on aina kaikkunut kansan huulilta. Tämä viime mainittu kysymys on kaupunkipaikoissa varsinkin heti sodan jälkeen käynyt ajankontaiseksi. On merkkeitä huvituselämän suuntautumista epäterveelle pohjalle. Kaivataan rohkeita suunnitelmia ja radikaalisia toimenpiteitä. Huvitusta on monenlaista eikä kaikki suinkaan ole pahasta. Ihminen tarvitsee myös ravintoa hengelleen ja hän saa sitä, luonteensa mukaan joko hengellisestä elämästä tai henkisistä huvituksista. Ja molemmat saavat sitä ruumiinkulttuurista.

Ravintoa — leipää — ihmisen hengen tyydyttämiseksi kuuluu varsinkin kaupunkipaikoissa, joissa elämän rytmitys on kiihkeä, paljon. Tämän Oulussa kokoisessa kaupungissa tarvittaisiin tämän leivän tarjoajia, oikein hyvin paitetun sellaisen, paljon enemmän,

mutta mistä tarjoat kun ei ole valmistuspaikkoja, jätkaakseni nyt tätä leivävertailua!

On teatterin rauniot ja kunnakkaat perinteet kullittoman ja esiriputtoman lavan murkulla, on kuorot ja tinka harjoituspaikoista, on taidenäyttelyitä ja näyttelyitä — eteisessä, on orkererit ja vieralevat taiteilijat ahtaissa harjoitus- ja esintymispaikoissa, on urheiluseurat ja aina nen puvu voimisteluseurista jne.

Vanha kunnan Seurahuoneemme, kuten olen tottunut kaupungintaloa kutsumaan, palvelee moninlaisissa tarkoituksissa kaupunkiaan, mutta, niin pitkällä tähtäimellä kuin se onkin rakennettu, aikaa se sentään käydä ahtaaksi eikä sovelu ikkäläkään kaikkien tarkoituksiin. Iloita onkin sen tähden ollut todettavissa, että tuo ”murheenkryynimme”, vahvistuslojuttu, taas on otettu käsiteltäväksi ja ehkäpä entistäankin vakavammassa mielessä. Kuten ruuminis ja henki kaipaavat tuota leipää molemmat, niin kaipaavat myös molemmat asuntoa ja siksi rohjetaan nykyisen huutavan asuntopulankin aikana haaveilla ja kaavalla sellaista rakenusko-

lossia kuin Valistustalo tulisi olemaan.

Kaiun toimittamasta lyhyestä puhelinpöytäkeskustelusta oli mielenkiintoista todeta, kuinka asia on herättänyt vakavaa huomiota eri aloja edustavissa piireissä. Kun kukin tahollaan ryhtyy tekemään propagandaa oikeassa hengessä, niin onhan kumma, joille aikaansaada todella sellaista yhteentölymää, että talo nousee kuin nousseekin heti, kun se vain käytännöllisesti on mahdollista.

Sekä teatteri että musiikkimesterit puolelta painostetaan siitä, että suunnitelmia tehtäessä on oltava tarpeeksi suuripirteisiä ja ajateltava eteenpäin, sitä aikaa, jolloin Oulu on saavuttanut suuripirtein maksiminsa väkiluvun puolesta. 60—70000 suuremmaksihan meidän ei tässä maassa kannata sitä haaveilakaan, sanoi min jokin aika sitten täällä vierailut prof Meurman, ja mitäpä iloa siitä sitapatsi olisikaan. Ihahduttavaa on ollut todeta kuinka laajat pirrit tämän talon on suunniteltu itseensä mahdollittavan. Niinpä itse kaupungin sien puolelta ilman provokatiota otettiin puheeksi myös ne tarpeet, jota voimistelu- ja urheiluseurilla tässä kaupungissa on.

Lyödäänhän vain löylyä kiville ”Löyly-Jaakon tyyliin, niin että juttu pysyy kuumana.